

дѣто е и получилъ основното си образование. Послѣ въ Пловдивъ, а по-сетнѣ въ София е завършилъ гимназия, слѣдъ което се е училъ въ университета въ Лайпцигъ (Германия).

Още отъ малкъ, той се е отличавалъ съ нѣжната си, блага душа, обичалъ е книгата и природата, въ които е намиралъ винаги утѣха и животъ.

И скоро тази му любовъ се излива въ редици пѣсни, които ще останатъ като вѣченъ паметникъ на неговата велика душа и сърдце, което знае силно да обича и мрази.

Неговитѣ сборници: **Блѣнове**, **Епически пѣсни**, **Сънъ за щастие**, **На острова на блаженитѣ** ни поднасятъ пѣсни, каквито само неговата душа може да изпѣе на нашия звученъ роденъ езикъ.

Но не изпѣ той най-голѣмата си пѣсень: неговата **Кървава пѣсень** остана недовършена, колкото и да е работилъ надъ нея въ послѣднитѣ си дни. Тамъ се възпѣва врѣмето на нашитѣ възстания за свободата ни.

Животътъ на поета самъ бѣ кървава пѣсень. Недоволенъ отъ нашия животъ, той прѣкара почти цѣла година въ Римъ, дѣто е живѣлъ бѣдно, но въ постоянна работа. Тамъ той се поболява. Докторитѣ го пращатъ на сѣверъ.

И тукъ, въ една тиха вечеръ, когато по красивото езеро се носятъ кървави отблески на залъзлото вече слънце — душата на поета отлита съ тѣхъ — недовършилъ своята „Кървава пѣсень“, недовършилъ и пѣсенъта на своя нерадостенъ животъ.

Българската книжнина изгуби много.